

[Rytter.]

vis ogsaa forhindre, at vedkommende Debitor senere faar fuld Bevægelsesfrihed. Man maa indrømme, at det kan gaa saaledes i enkelte Tilfælde. Men samtidig er de Vanskeligheder og de Fortrædeligheder, som følger af en modsat Ordning, saa store, at jeg ikke mener, at det, der kan ske i enkelte Tilfælde, bør lægges til Grund for Hovedregelen. Ministeren understregede, som sagt, at en Panthaver under den nuværende Ordning kan sidde og vente paa en gunstig Lejlighed til at falde over den Mand, der opnaar Akkord. Dertil maa jeg sige, at saa har den højtærede Justitsminister et forskelligt Standpunkt i denne Sag og med Hensyn til den nylig vedtagne Akkordlov, for i Akkordloven, der blev gennemført som en Kriseforanstaltning, blev det netop af Regeringspartierne foreslaaet, at Panthaverne skal have dels de 35 pCt., som Gælden skal nedskrives til, dels i Løbet af 5 Aar kan faa en yderligere Prioritet op til 35 pCt. Denne sidste Bestemmelse vil netop medføre, at Panthaverne vil sidde og vente paa, om Debtors økonomiske Forhold forbedrer sig, for saa beholder de Panteretten, medens Panteretten falder bort, hvis hans økonomiske Forhold ikke forbedrer sig. Der har vi netop det Tilfælde: at den, som opnaar Akkord, kommer i den Stilling, at jo mere han arbejder, des mere gældbunden bliver han, for saa træder denne Panteret ind. Det Princip, som Justitsministeren her slaar saa stærkt paa, er altsaa fuldstændig i Strid med det Princip, som den Regering, hvoraf den højtærede Minister er Medlem, har foreslaaet i Akkordloven.

Jeg gaar nu ind paa de Betragtninger, som medfører, at vi fra vor Side ikke kan tiltræde Bestemmelserne i §§ 2 og 3. For det første er selve Lovforslaget inkonsekvent, og alene det, at et Lovforslag i sit Princip er inkonsekvent, gør jo, at man stiller sig noget skeptisk overfor det. Det er inkonsekvent af følgende Grunde. Den højtærede Justitsminister nævnte flere Gange, at der ingen Grund er til, at tredie Prioritetshaver skal være saa godt beskyttet, at Akkorden overhovedet ikke kan berøre ham, men det staar der ikke noget om i Lovforslaget, for efter dette kan det akkurat lige saa godt være første Prioritetshaver, som faar den Stilling, § 2 medfører. Det er kun i saadanne Tilfælde, hvor det er Kreditorforeninger, der staar med første Prioritet, at man ikke kan røre denne. Justitsministeren ved imidlertid godt, at der er Masser af Tilfælde, hvor rent private Midler eller Stiftelsesmidler er anbragt som første Prio-

ritet, men i saadanne Tilfælde tillader Lovforslaget at gribe ind. Lovforslaget sonderer altsaa ikke, saaledes som Justitsministeren var tilbøjelig til, mellem første, anden og tredie Prioritet. Det siger tydeligt og klart: Kredit- og Hypotekforeningsobligationer og nogle enkelte andre Obligationer er undtagne, men det foretager ikke den Sondring, som Justitsministeren vil foretage. Justitsministeren vil maaske hertil sige, at det er Hovedregelen, at de nævnte Institutioner har første Prioritet. Det er rigtigt, men der er dog mange Tilfælde, hvor private har første Prioritet.

Vor anden Betragtning bundner i, at Justitsministeren her tillægger Skifteretten den store Myndighed, at den skal afgøre Spørgsmaalet om Kreditors Stilling. Vi fra vor Side synes, at er der nogen, som kan bedømme, hvorledes han vil anbringe sine Penge, maa det være Kreditor selv. Han ved bedst, om han vil løbe den Risiko, der er forbundet med den og den Anbringelse; det er ganske umuligt at overlade Afgørelsen til Skifteretten. Jeg synes ogsaa, at set fra Skifterettens, overhovedet fra Domstolens Standpunkt, vilde dette være uheldigt, idet man efterhaanden drager dem ind i saa mange Sager, som de som Domstole i og for sig ikke kan afgøre. I dette Tilfælde maatte de udelukkende rette sig efter det Skøn, der forelaa fra anden Side. Skifteretten som saadan er inkompetent til at afgøre det Spørgsmaal. I Virkeligheden er der kun een Mand, som kan afgøre, om han tør anvende sine Penge paa denne Maade eller ikke, og det er Kreditor; men saa maa man heller ikke svække Kreditorernes Stilling paa den Maade, som Lovforslaget gør.

Dernæst forekommer den Tanke, der ligger til Grund for Lovforslaget, mig at være i fuldstændig Strid med det, som ellers plejer at være Forholdet mellem Kreditor og Debitor. Den højtærede Justitsminister stiller sig paa det Standpunkt, at det er private Kreditorer, der er Tale om, de sidder med Magten, og dem kan man godt lade det gaa ud over. Men den højtærede Justitsminister er jo ikke blind for den Kendsgerning, at Kreditor og Debitor har samme Interesse. De har nemlig begge Interesse i, at Kreditorerne faar en saa gunstig Stilling som muligt, for at de kan nøjes med den billigst mulige Rente. Kreditorernes og Debitorernes Interesser falder naturnødvendigt sammen. Sikrer man Kreditorernes Retstilling saa godt, som man kan, er der mange, der gerne vil træde til med Kapital og med billig Kapital; men enhver Risiko, Kreditorerne løber, vil enten